

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

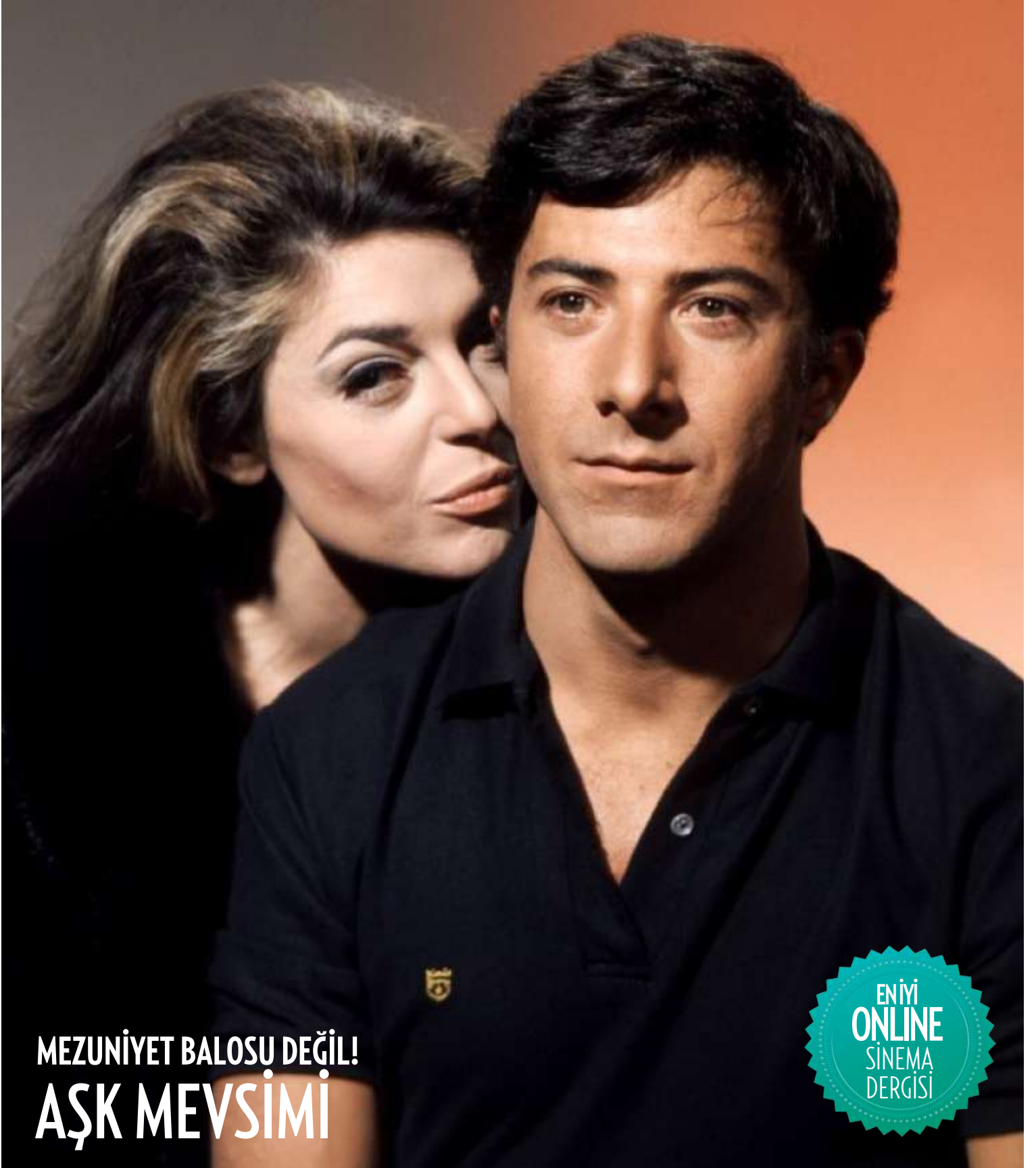
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



MEZUNİYET BALOSU DEĞİL!
AŞK MEVSİMİ



4 DALDA OSCAR® ÖDÜLÜ ADAYI

EN İYİ FİLM - EN SENARYO - EN İYİ KADIN OYUNCU - EN İYİ YARDIMCI ERKEK OYUNCU



ANNETTE BENING JULIANNE MOORE MARK RUFFALO

İKİ KADIN, BİR ERKEK

THE KIDS ARE ALL RIGHT

MIA WASIKOWSKA JOSH HUTCHERSON

Şimdi

DVD ve VCD 'de



Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>



BRAD PITT'İN CEVABI MI BEKLENİYOR HÂLÂ?

GEÇEN HAFTA 'KANIKSADIĞIMIZ' (AMA KANIKSAMAMAMIZ GEREKEN) TÜRDE BİR AÇIKLAMA GELDİ
Çanakkale'den... İsterseniz virgülüne bile dokunmadan bu açıklamayı paylaşalım sizlerle önce... Çanakkale Troia Film Festivali Yönetim Kurulu adına FYM Creative Group Başkanı Yavuz Özdel'den gelen açıklama şöyle...

"15-19 Haziran 2011 tarihleri arasında FYM Creative Group yönetiminde gerçekleştirilecek 1. Uluslararası Troia Film Festivali; Türk ve Dünya sinemasının nitelikli filmlerini izleyiciyle buluşturmak, ulusal sinemamızın gelişimine katkıda bulunarak güçlenmesi ve büyümesine hizmet vermek ayrıca sinema sektörümüzün estetik ve teknik gelişmesine katkı sağlamak amacıyla Haziran 2011'de yapmayı hedeflediğimiz Festivali; ülkenin gelişen yoğun siyasi seçim nedeni, gerçek düşlenen hedeflerine ulaşamama kaygısı, ve Çanakkale'nin mevsim şartları göz önüne alınarak festivalin yaz aylarında yapılabilirliği de düşünülerek, Haziran 2012 tarihine ertelendiğini üzülerek tüm sektör temsilci ve ilgililere bildiririz."

Cümle düşüklüklerini, ifade bozukluklarını bir kenara bırakın, işin özü şu: Festival bir kez daha ertelendi, açıklanamayan nedenlerle! İki yıl önce iddialı biçimde yola çıkan ve "Çanakkale'ye gelmesi için Brad Pitt'le görüşüyoruz" gibi popülist söylemlere sırtını dayayan Troia Film Festivali, eşine benzerine rastlamadığımız şekilde ertelenip duruyor. Okuyunca şaşırmadık ama belediyelerin festival yapma 'iştahı'nın bu organizasyonları nerelere taşıdığı

konusunda yeniden düşünmemize vesile oldu bu açıklama.

Festival düzenlemenin profesyonellerin işi olduğu, belediyelerin olsa olsa buna maddi ve manevi destek sağlayabileceği gerçeğini kabullenmek epeyce zor ülkemizde. Belediye odaklı festivallerden Antalya ve Adana'nın durumu belli, sürekli bir 'yenilenme' telaşı içindeler! Bursa ise kepenklerini kapattı, nedenini hâlâ merak ettiğimiz biçimde! Gezici Festival'in Kars durağı bitiverdi, Artvin'in de bu yıl olma ihtimali düşük görünüyor, Ordu'da düzenleneceği söylentileri dolaşıyor. Çanakkale'ye işi 'trajikomedî'ye çevirmiş durumda! 'Bir festival nasıl düzenlenemez' dersi veriyorlar her yıl, bir türlü başlama düdüğünü çalamayarak! İşin en komik tarafı da, bu yılki erteleme 'bahanesi' olarak seçimleri göstermeleri. Seçim takvimini yeni fark etmiş gibi seçimlerden bir hafta önce yapıyorlar erteleme açıklamasını! "Biz bu işi beceremeyeceğiz!" demek zor tabii... Bu gidişle Çanakkale'de film festivali falan olmayacak belli ki!

İşin ekonomik boyutuysa bir başka mesele... Kültür Bakanlığı'ydi, belediyeydi, sponsorlardı derken tonla para harcanıyor bu festivallere. Kimin ne kazandığı değil derdimiz, ama ortaya 'doyurucu' bir şeyler çıkarılmasını bekliyoruz, haklı olarak. O da olmayınca küplere biniyoruz!

Aslında 'çözüm önerisi' falan sunmak değil bunları yazmaktaki amacımız. Sadece hatırlatmak istiyoruz, bu işin böyle ol(a)mayacağını. Sağ olsunlar, belediyeler de festival karnelerindeki kırık notlarla bizi yanıltmıyorlar! 📌

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, ALİ ULVİ UYANIK, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com



6 ÇOK BİLEN ADAM

Ömrümüzden Bir Sene (Another Year), Hanna, Kung Fu Panda 2, Geceler Bizim (Wir Sind Die Nacht), Tuzak (Wrecked), Adalet Oyunu.

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.

20 TRENDEKİ YABANCI

"Devlerin Günahı" (There Be Dragons) filmiyle Luis Buñuel'in ne gibi bir bağlantısı olabilir ki! Bu şekilde olabilir işte!

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Mike Nichols, kariyeri boyunca iyi filmler çekti ama 1967 tarihli başyapıtını aşamadı hiçbir zaman: Aşk Mevsimi (The Graduate).

24 ÖLÜM KARARI

Filmlere Türkçe isim konulmasına karşı değiliz, ama bu kadar saçmalarını nasıl buluyorlar, hayret doğrusu!

28 AİLE OYUNU

Hayalet Yazar (The Ghost Writer), Videodrome.

32 SAPIK

Sırlar Ve Yalanlar (Secrets & Lies), The Descendants, Madde 22 (Catch-22), Saoirse Ronan, Viridiana.

ÖMRÜMÜZDEN BİR SENE

ORJİNAL ADI Another Year

YÖNETMEN Mike Leigh

OYUNCULAR Jim Broadbent,

Lesley Manville, Ruth Sheen,

Oliver Maltman, Peter Wight,

David Bradley, Martin Savage,

Karina Fernandez, Michele Austin,

Phil Davis, Imelda Staunton

YAPIM 2010 İngiltere

SÜRE 129 dk.

DAĞITIM Tiglon

(Mars Entertainment)

Mike Leigh, 'insan sarrafı' özelliklerini yoğun biçimde yansıttığı senaryosuyla karakterlerine herhangi bir baskı uygulamıyor, onları yargılamıyor, her şeyi akışına bırakıyor, geçen dört mevsim gibi.

MUTLULUĞUN 'BULAŞICI' OLDUĞU YÖNÜNDEKİ GÖRÜŞLERE BELLİ oranda da olsa katılmak mümkündür ama bunun aksini savunanların azınlıkta kalmadığı da tartışılmaz bir gerçektir. Çevrenizdeki 'mutlu' insanlar, kimi zaman size 'umut' aşılayabileceği gibi, kimi zaman da umutsuzluğun girdabına hapsedebilirler. Onların yüzlerinden yansıyan 'iyimser tablo', bazı durumlarda sizi baskı altına alır, 'içeri' çekmeye çalışır, çekemediğinde de ötekileştirir. Çünkü siz mutsuzsunuzdur ve mutluların birlikteliği kesinlikle bir 'kaybedenler kulübü' değildir. Bu durumda çerçevenin dışında kalmanız en 'efektif' sonuçtur onlar için, mutluluğu bulaştırma çabaları boşa gidince mutsuzluğun onlara bulaşma riskini göze almak istemezler. Faşizme açılan kapının tokmağıdır sonuçta bu; çevirip içeri girdiğinizde gözünüz hiçbir şey görmez olur, 'defolu' olanın karşısında saf tutmak kaçınılmazlaşır sizin için. Gerisiyse çorap söküğü gibi gelir...

Mike Leigh, bir an bile tökezlemeyen filmografisinin şimdilik son halkası olan "Ömrümüzden Bir Sene"yle sıradan hayatların göbeğindeki 'gizli faşizm'i açığa çıkarma çabası içine giriyor. Filmiyle yukarıdaki görüşü görünür kılan yönetmen, bir yıl (dört mevsim) içinde olup biten hikayede bir avuç karakterin 'değişmeyen' yazgılarına gözünü dikeyor. Üst orta sınıf Londra'lı bir çift olan Tom ve Gerri (isimleriyle şaka konusu olabiliyorlar), hikayenin mutluluk boyutunu temsil ediyorlar. Karşılarına alıp ezdikleri karakterlerse, Gerri'nin iş arkadaşı Mary, Tom'un yakın arkadaşı Ken ve Tom'un 'acılı' ağabeyi Ronnie... Tom ve Gerri'nin postallarını cılalama işiyle oğulları Joe üstleniyor, mutsuzluğun üzerinde daha rahat tepinebilsinler diye...

Kabaca çizdiğimiz bu çerçeve, Mike Leigh'in yönetmenlikten ziyade senarist (yazar) olarak mükemmelliğe ulaşmış olmasının bir sonucu gibi duruyor. Sinemacı, 'insan sarrafı' özelliklerini yoğun biçimde yansıttığı Oscar adayı senaryosuyla karakterlerine herhangi bir baskı uygulamıyor.

Evet, Tom ve Gerri'den diğer karakterlere (özellikle de Mary'ye) gelen bir 'baskı' var ama bunu 'yargılamak' gibi bir niyeti yok Leigh'in. Onların 'tehlike' içeren mutluluklarını zedelemek de istemiyor, her şeyi doğal akışına bırakıyor, tıpkı geçip giden dört mevsim gibi. Mutsuz çevreden Tom ve Gerri'nin 'korunaklı' dünyasını sarsıntıya uğratacak hamleler geldikçe, Leigh'in senaryosu da içe kapanıyor, bir tür 'panik odası'na dönüşüyor. Mutluluklarını (isteyerek ya da istemeyerek) bir 'silah' gibi kullanan iki karakter, 'iyi niyet elçisi' tavırlarıyla mutsuzluğu tetikleyen işlevler üstleniyorlar. Bu durumu silah olarak kullandıkları gibi bir 'kalkan' olarak da benimseyen Tom ve Gerri çifti, böylece 'kaybedenler'i 'toplama kampı'na tıkıp yollarına devam etmiş oluyorlar, yaralanmadan atlatıyorlar her badireyi.

İşin mutsuzluk tarafında başrolü üstlenen Mary ise, birer 'dost' olarak gördüğü ve sırlarını paylaştığı 'örnek çift'in darbeleriyle örseleniyor her defasında. Mutsuzluğunu onarmalarını, kendisine destek çıkmalarını, 'çember'in içinde kalmasını sağlamalarını bekliyor ama işler böyle yürümüyor 'kapalı kutu'da. Her geçen mevsim daha da 'çürüyen' ruhu, nihayetinde onu bir 'uzaylı'ya dönüştürüyor, ötekileşmenin hasını yaşıyor. Karşılarında cümle kurmaya bile çekinir hale geldiği 'tanrılar', oyunlarına kabul etmiyorlar onu, tükürüp atıyorlar bir kenara. Lesley Manville'in son zamanlarda gördüğümüz en çarpıcı oyuncu performanslarından birine ulaştığı Mary karakteri, hikayenin 'ana kaybeden'i olarak damarımıza basıyor, açtığı yarayı daha da deşerek çözümsüzlüğe hapsediyor bizleri... Burada örnek olarak Mary karakterini verdik ama hikayedeki diğer mutsuzlar da en az onun kadar mustarip, kapladıkları alan sınırlı olsa da. Peter Wight'in canlandırdığı Ken ya da David Bradley'nin canlandırdığı Ronnie de 'tutunacak dal' sandıkları Tom ve Gerri'nin gazabına uğruyorlar. Hikayenin başında Imelda Staunton'ın suratına mutsuzluk tokadını yapıştıran Janet karakteriye 'aramayı bırakmış' olmanın tarifi gibi. En baştan her şeyi





Lesley Manville'in son zamanlardaki en çarpıcı oyuncu performanslarından birine ulaştığı Mary karakteri, hikayenin 'ana kaybeden'i olarak damarımıza basıyor.

anlatıyor bu karakter, karşısındaki Gerri'nin beyhude 'çözüm arayışları'na gösterdiği tepkiyle...

Mike Leigh, insanın binbir halini 'küçücük' bir hikayenin içine sığdırırken 'nedenler ve nasıllar'la pek ilgilenmiyor aslında. Sadece insanı gösteriyor, "Budur!" diyor, çizdiği resmin içini tıka basa doldurmuyor, güveniyor bize (iyi mi yapıyor bilinmez ama!). Hiçbir karakteri yargılamadığı gibi, onları 'gizemli' kılacak herhangi bir hamle de yapmıyor. Akışa teslim ediyor karakterlerini, giderek 'karanlık'a doğru ivmelenen. 'Mutluluğun resmi'ni önüne alıp ufak dokunuşlarla onu 'mutsuzluğun resmi'ne çeviriyor, karşıt gibi duran iki kavramın aslında iç içe olduğunu tespit ediyor bir kez daha. Sally Hawkins'in harikalar yarattığı önceki filmi "Daima Mutlu"da (Happy-Go-Lucky) da benzer bir izleği takip eden, belki de

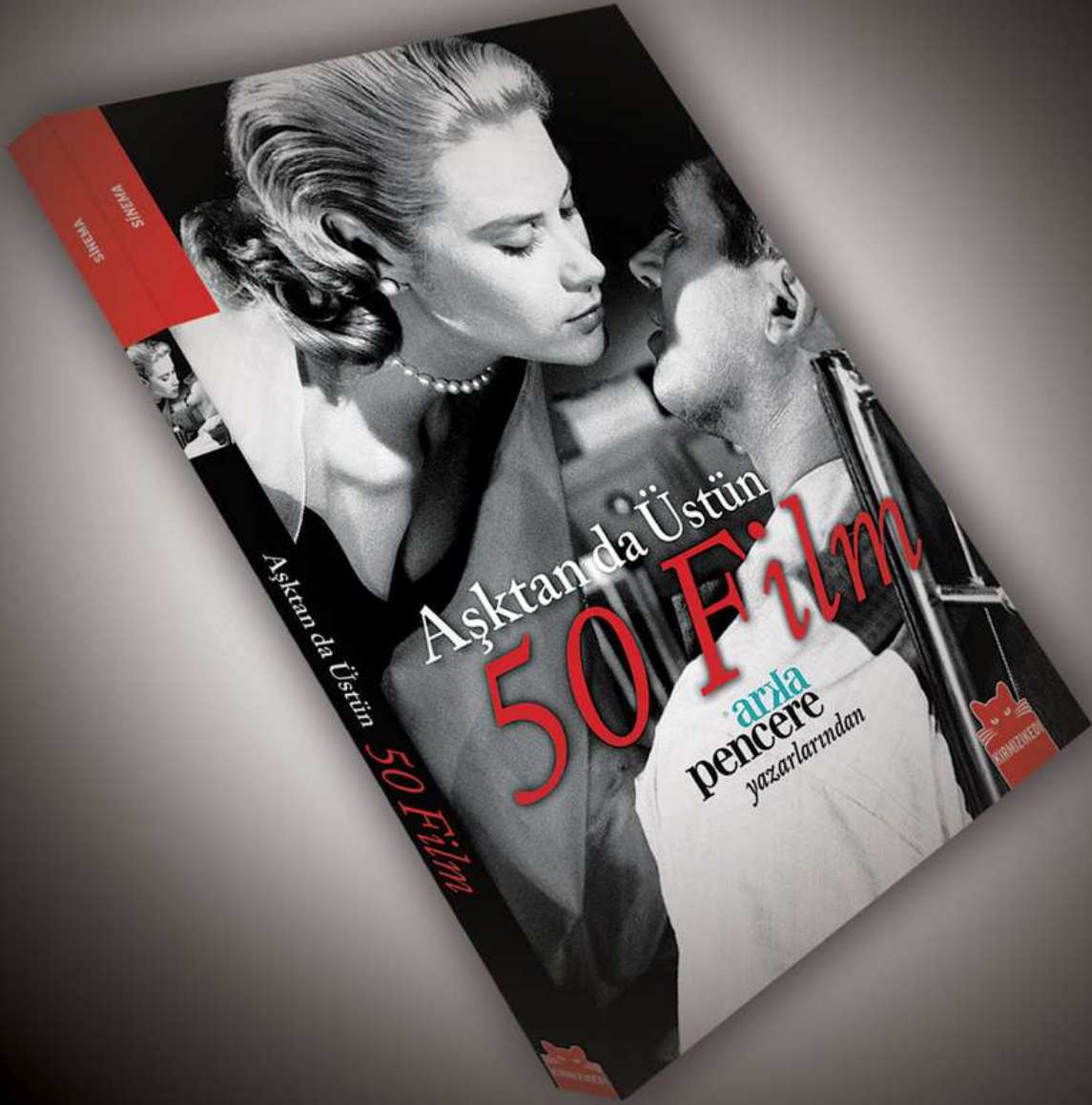
"Ömrümüzden Bir Sene"nin 'hazırlık çalışması'na soyunan Mike Leigh, 1980'lerden bu yana çektiği filmlerle 'dev bir proje'yi önümüze koyma çabasında gibi görünüyor. Bu projeyi tamamlayan film "Ömrümüzden Bir Sene" mi olur bilemiyoruz ama sinemacının kurduğu 'cümle'de eksik bir şey kalmadığını düşünüyoruz. "İnsan dediğin..." diye başlayan bu cümlemin altına imzamızı gönül rahatlığıyla koyabiliriz artık, tıpkı Alfred Hitchcock'un, Stanley Kubrick'in, Ingmar Bergman'ın, Akira Kurosawa'nın, Federico Fellini'nin ya da François Truffaut'nun kurdukları cümlelerde olduğu gibi... [2]

David Bradley, Ronnie'deki 'ifadesiz' oyunculuğuyla varoluşunu sorgulamaktan vazgeçmiş bir karakter yaratıyor.

Karina Fernandez'in canlandırdığı 'gelin' Katie karakteri, Mike Leigh'in vurgulamaya çalıştığını bir miktar 'abartıyor'.

Altı yazar, altı ayrı üslup, 50 başyapıt...

Cem Altınsaray, Tunca Arslan, Kemal Ekin Aysel, Burak Göral, Murat Özer ve Burçin S. Yalçın tarafından kaleme alınan bu filmler, okuyucuyu sinema tarihinde ileri geri ışınlayarak renkli ve doyurucu bir yolculuğa çıkarıyor.





HANNA

KUŞKUSUZ, SİNEMA LİTERATÜRÜNDE ADI NET KONMASA DA, İNTİKAM FİMLERİ diye bir türden söz edebiliriz. Soğuk yenen yemeğe eşdeğer bu filmler katı bir katarsisle işler. Kahramanımızın uğradığı mezalimin acısını çıkarmasına keyifle ortak olur, şiddetine iştirak ederiz. İlginçtir, intikam filmleri özdeşleşmesi en sakıncalı türlerdendir: Öç için işlenen vahşetten keyif alırız!

İngilizlerin gelecek için büyük umut vadeden yönetmenleri Joe Wright, "Aşk Ve Gurur" (Pride & Prejudice), "Kefaret" (Atonement) ve "Virtüöz"den (The Soloist) sonra dördüncü uzun metrajı "Hanna"yla rotasını bir öç öyküsüne çeviriyor. Türden türe zıplamayı seven yönetmen, burada stilize, hatta rüküş sayılabilecek bir yönetmenlikle görkemli bir intikama tanık ediyor bizleri. Önceki filmlerinden aşına olduğumuz kimi zaman abartılı, gösterişli sinemasına zirve yaptırıyor "Hanna" da. Meşakkatli bir koreografi eşliğinde sunduğu uzun planları burada da var örneğin.

Genç Hanna'yla (Ronan) karlı dağlar ve ormanlar arasında geyik avlarken tanışıyoruz. Gözünü kırpmadan yere serdiği geyiğin iç organlarını çıkarıyor. O sırada, arkasından sonradan hamisi Erik (Bana) olduğunu öğreneceğimiz bir adam Hanna'ya saldırıyor. Bam! Anlıyoruz tabii, bu bir tatbikat. Hanna savaşmak için yetiştirilmiş bir kız. Erik onu hem masallarla hem de bilimsel gerçeklerle eğitiyor. Eski bir CIA ajanı olan Erik, kızını, hazır olduğunu hissettiğinde, geçmişten yarım kalan bir hesabının olduğu Marissa Wiegler'in (Blanchett) peşine takıyor.

"Nikita"dan "Léon"a, "Nell"den "Soysuzlar Çetesi"ne (Inglorious Basterds) uğrayan "Hanna" kendisini biraz fazla ciddiye almak ile mizahi bir masala başvurmak arasında kararsız kalan bir filme dönüşüyor. Yönetmen Wright her şeye rağmen elinde etkileyici ama özgünlükten uzak bir öykü olduğunun farkında. Elinden geldiğince stilize bir üslupla öyküdeki açıklarını sıvamaya çalışıyor. Işığına, kurgusuna, kadrajlarına, aksiyonuna, hatta Chemical Brothers'ın müziklerine dek özgün bir stil inşa ediyor. Laf Chemical Brothers'a

gelmişken, onların elektronik tınılarının bu filmin rotasına büyük ölçüde etki ettiğini söylemek gerek. Erik'in Hanna'ya ansiklopediden 'müzik'in tanımını yapması da Wright'ın onlara ne denli büyük bir paye biçtiğini gösteriyor. Doğrusu bu ya, Wright sonu başından belli bu filmi tam da bu sayede bir solukta izletmeyi başarıyor.

Filmde ton olarak yoğun bir Tarantino etkisi hakim. Son yıllarda bir filme böyle bir etiket yapıştırmanın yüce bir iltifat olmadığı aşıkâr, doğru, lakin "Hanna" bu etkiyi göze sokacak denli abartılı yapmıyor. Hem diyaloglarda hem kötü adamlarına yaklaşımında (Blanchett kadar onun 'çakalı' Isaacs rolündeki Tom Hollander da kendisine açılan dar bölgede enfes bir sonuca ulaşıyor) hem de öyküsünü zaman zaman Tarantinesk bir mizahın kıyılarına çekmesinde bunu görebiliriz.

Masallardan etkilenen Hanna'nın yolculuğunu adım adım bir masal atmosferine sürüklemesi ise Wright'ın bu filme yaptığı en yaratıcı dokunuş oluyor. Öykünün Grimm Kardeşler'in anavatanı Almanya'da o muazzam masal parkında noktalanması boşuna değil. Marissa'nın kurdun ağzından çıktığı zirve anı kesinlikle sinema antolojilerine geçecek denli manidar ve görkemli.

Filmin öyküsünde pek çoğunu rahatlıkla sizin de doldurabileceğiniz boşluklar var. Bu bilinçli bir tercih. Sıçraya sıçraya ilerleyen öykü ritmini buna rağmen yadırgamıyorsunuz. Tıpkı Hansel ve Gretel'in bıraktığı ekmek kırıntıları gibi Wright'ın attığı ipuçlarını takip ediyor, bütüne ulaşıyorsunuz.

Saoirse Ronan baştan sona can yakıyor! Buz gibi gözlerinden ateş ve o melul duruşundan da ürkütücü bir kız portresi çıkarmayı başarıyor.

"Hanna" çok yeni bir öykü anlatmıyor. Ama öylesine 'parça tesirli' bir üsluba başvuruyor ki, bu genç kızın kaderine meydan okuyan delişmen azmini merakla izliyorsunuz. 

 Müziklere imza atan Chemical Brothers üyeleri Tom Rowlands ve Ed Simons filmin dinamğine hizmet eden bir iş çıkarıyorlar.

 Öykü karakterlere mantıksız tercihler yaptırabiliyor. Örneğin Erik'in Marissa'nın peşine Hanna'yı niye yalnız saldırdığı meçhul.

YÖNETMEN Joe Wright

OYUNCULAR Saoirse Ronan, Eric Bana, Cate Blanchett, Tom Hollander, Olivia Williams, Jason Flemyng, Vicky Krieps

YAPIM 2011 ABD-İngiltere-Almanya

SÜRE 111 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

"Nikita"dan girip
"Léon"dan çıkan,
kendisini biraz fazla
ciddiye almak ile mizahi
bir masala başvurmak
arasında kararsız kalan
bir film bu.



KUNG FU PANDA 2

YÖNETMEN Jennifer Yuh Nelson
SESLENDİRENLER Jack Black, Angelina Jolie, Dustin Hoffman, Gary Oldman, Jackie Chan
YAPIM 2011 ABD
SÜRE 90 dk.
DAĞITIM UIP

Uyguladığı ışıklar ve renkler sebebiyle bile hayranlıkla seyredeceğiniz bir görsel ziyafet.

BÜYÜYEN ANİMASYON PAZARINDA, FARKLI KREASYONLAR SUNARAK, YENİ fikirler bularak ve yazılım mühendislerinin her defasında bir basamak daha yukarı taşıdığı bilgisayar teknolojilerini kullanarak rekabet eden DreamWorks Stüdyosu, "Kung Fu Panda 2"de hikayeyi derinleştirmiş.

Bu yaz ikincisi gösterime girecek "Arabalar" (Cars) ile "Oyuncak Hikâyesi" (Toy Story) üçlemesindeki 'cansız fakat insanlarla ilişkileri özellikle anılar aracılığıyla duygusal boyutta' olan Pixar araçlarına, 'masallara tersten yaklaşımıyla' ciddi bir rakip olan "Şrek"i (Shrek) çıkaran DreamWorks'ün diğer önemli kozu ise "Kung Fu Panda".

İkincisinde, insani karakterler yüklenmiş zengin hayvan skalası içine 'ustalıkla yerleştirilmiş', Kung Fu'nun temel üç amacının (sağlam beden, olgun ruh ve savunmayı öğrenmek) belirleyici olduğu öykü, yer yer gözün takip etmekte zorlandığı hızlı bir aksiyon, önemlisi de eski bir kültürün / mimarinin binlerce detay ve estetik anlayışla yaratıldığı görselliği içermekte. Sadece Çin'de yaşayan, çok sıkı koruma

tedbirleri uygulandığı halde nesilleri halen tehlike altında olan panda gibi çok sevimli bir hayvanın, ana karakter Po olarak, hem anlamlı, hem de 'her yaştan çocuk' için çekici bir kahraman olduğu serinin bu bölümünde, yetmişli yıllarda yaşamımıza giren Hong Kong filmlerine atıflar bulunmakta. Örneğin, tüm Çin'i, ateş saçan toplarıyla egemenliği altına almak isteyen 'tavus kuşu' Shen'e karşı savaşan Po'nun kendi geçmişini öğrenerek iç huzuruna giden yolda bir tekamül sürecinden geçmesi! Bu sürecin, hikâyeyi ağırlaştırmayacak bir kıvraklıkla serüvenin dinamiği içine başarıyla yerleştirildiğini vurgulamak gerek.

Özellikle çocuklar ve gençler için, bazı bölümlerinde 'bilgisayar oyunları esprisi' yaparak eğlenceyi arttıran "Kung Fu Panda 2", salt, uyguladığı ışıklar ve renkler sebebiyle bile hayranlıkla seyredeceğiniz bir görsel ziyafet. [1]



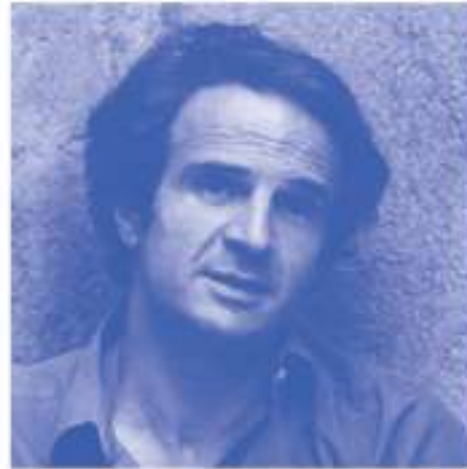
Po'nun boyutları birbirlerinden çok farklı beş arkadaşının aksiyon içindeki işlevlerine dair yaratıcı buluşlar.



Bir kez daha, sinema salonlarının (yani seyircilerin) talep etmemeleri nedeniyle orijinal seslendirmeden mahrum kalmamız!

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai



altyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Sinema üzerine düşünen dergi
Her ay bayilerde



GECELER BİZİM

VAMPIR FİLMLERİNİ ARTIK KORKU SİNEMASININ BİR KOLU OLARAK ELE almak fazla iyi niyetli olmak demek.

Vampir sineması, Drakula'dan çok uzakta artık. "Bıçağın İki Yüzü"nden (Blade) "Alacakaranlık"a (Twilight) uzanan süreçte vampirizm korkunç bir kavram olmaktan çıktı. Bu filmler, artık ya ergenlik çağındaki gençlere hitap eden romantik öykülerin ya da kan banyosu seven aksiyon filmi meraklılarının ilgisine sunuluyor.

Alman yapımı "Geceler Bizim", her iki kulvarda da at koşturmaya çalışıyor. Yer yer "Bıçağın İki Yüzü" stiline yakınsayıp efekt (hoş, efektsiz vampir filmi düşünmek de zor) ve aksiyona dayıyor sırtını. Yarı süresini ise "Alacakaranlık" tarzı bir vampir-insan romansına ayırıyor. Tüm bunların üzerineyse artık bayatlamış bir vampirler=seçkinler analojisiyle kaplayıp servis ediyor.

Avrupa'dan çıkmış olması bir umut uyandırmamalı. "Geceler Bizim" Amerikalı örneklerine özenen, hesaplanmış bir gişe filmi. Hiçbir riziko almıyor üzerine. Vampirler anlatılıyor fakat bu mitin içinde bulunan şiddeti göstermiyor. Lezbiyen bir aşk anlatıyor fakat bu cesur temanın üzerine gitmiyor. Erotik bir fantezi olmaya soyunuyor fakat erotizm barındırmıyor. Adeta "Alacakaranlık"ın genç kadın müşterilerine yönelik bir proje film var ortada.

Başroldeki vampirler "Sex And The City" kaçkını, iyi giyinmeye, lüks arabalara, gece gezmelerine, makyaja ve aksesuara düşkün zengin kadınlar olarak resmediliyor. Bu noktada "Kayıp Çocuklar"ı (The Lost Boys) andıran bir çete kuruluyor. Vampirliği ilginç kılan şey ölümsüzlük ya da beslenmek için kan emme zarureti değil, güneşten kaçıp gece yaşamak, gece yaşadığı için durmadan parti yapmak, süslenip püslenmek ve durmadan tüketmek olarak konumlandırılıyor.

Oysa filmin başları yeni ve taze bir şey izleyeceğimiz konusunda umut veriyor. Bir tarafta hırsız, punk kız tiplerinin vampir ekibine zorla alınmasıyla "Nikita"yı andıran, bir taraftan o vampirlerin dekadansıyla "Açlık"a (The Hunger) benzeyen bir film izleyeceğimizi sanıyoruz. Film

hızlı ilerliyor ve bu ilerleme karakterlerin altını doldurmak adına dramatik bir fayda kaydedemiyor. İnsandan vampire dönüşüm geçiren Lena dahi başrolde olmasına rağmen bir eskiz boyutunu aşmıyor. İlgisiz annesiyle olan iletişimsizliğinin nedeni, genel olarak hayata karşı duyduğu öfkenin kökeni ve aşk yaşamaya başladığı polis Tom'la olan ilişkisi derinleştirilemiyor. Hele Tom karakteri, tamamen vampir ile insan arasındaki imkansız aşk öyküsünü var etmek üzere yaratılmış, iki boyutlu ve klişe bir tiplere olarak filmin içindeki sırasını savıyor. Dahası, yönetmen Gansel, oyuncular arasında bir kimya kurmayı da başaramıyor. Vampir kadınlar çetesi birbirine ne kadar yakışmıyorsa, başrole konuşturulan Tom-Lena çifti de romantik bir çiftte dönüşemiyorlar.

Filmin toyluğunda yönetmenin payını aramak yanlış olmaz. Senaryoyu da kendisi yazan Dennis Gansel, filmin fikrini 23 yaşındayken oluşturduğunu söylüyor. Erkek vampirlerin soyunun, çok hırslı, aptal ve gösteriş budalası oldukları için tükenmesi fikri dışında yeni bir şey de ortaya koyamıyor film.

Söylem olarak zaten bir gişe filminden ilgi çekici cümleler kurmasını beklemek zor. Lakin "Geceler Bizim"ın vampirizme yaklaşımındaki klişe teorilerin dışında heteroseksüel aşkı lezbiyen aşka galip getirmesi, oyununu ne kadar güvende oynamaya meyilli olduğunu gösteriyor. Konvansiyonları delip geçmek gibi bir çaba içine girmiyor yönetmen Dennis Gansel. Vampirlerin, seçkin elitlerin ve çağlar boyu proleter halkın kanını emen aristokratların bir yansıması olarak mitolojide yer bulduğu fikrini yineliyor. Modern çağa uygun olarak vampir kadınları lükse düşkün göstermesi de yeni değil elbette. Vampirizm miti, her zaman tüketim çılgınlığının yol açtığı toplumsal dengesizlikleri de içinde barındırmıştı. Dolayısıyla vampirler cephesinde yeni bir şey yok. [A]



Bilgisayarla tamamlanmış efektler filmin öne çıkan özellikleri arasında. En azından teknik açıdan fire vermiyor film.



Aynada görünmeme, güçlü olma, yerçekimine karşı koyma, çabuk iyileşme gibi vampir klişelerinin yeniymiş gibi tekrarlanması sıkıcı.

ORİJİNAL ADI Wir Sind Die Nacht
YÖNETMEN Dennis Gansel
SESLENDİRENLER Karoline Herfurth, Nina Hoss, Jennifer Ulrich, Anna Fischer, Max Riemelt, Arved Birnbaum, Steffi Kühnert, Jochen Nickel, Ivan Shvedoff
YAPIM 2010 Almanya
SÜRE 100 dk.
DAĞITIM Özen Film

Alman yapımı bu vampir filmi, türün yarattığı tüm klişeleri bir kez daha kullanıyor. Ortaya yeni bir söz döktüğünü söylemekse mümkün değil.



TUZAK

ORJİNAL ADI Wrecked
YÖNETMEN Michael Greenspan
OYUNCULAR Adrien Brody,
 Caroline Dhavernas
YAPIM 2011 ABD-Kanada
SÜRE 91 dk.
DAĞITIM Tiglon (Kalinós)

Değişik bir fikri
 filme çekme isteği
 sinema yapmak
 için yeterli değildir
 ne yazık ki!

B AZI YENİ YÖNETMENLERİN SİNEMA YAPMAK İÇİN TEK BİR NEDENLERİ VAR: 'Değişik' bir şey yapıp ilk filmde yırtmak! En fenası değişik buldukları bir fikre tutunup daha o fikrin arkasını tam beslemeden, oyuncusunu da ikna edip kamerayı alıyor, sete iniyorlar.

"Tuzak"ta da Kanadalı yönetmene ilginç gelen fikir, ormana yuvarlanmış bir arabada sıkışmış olarak uyanan ve geçici bir hafıza kaybı yaşayan bir adamın hayatta kalma çabası! "Çok da yeni değil doğrusu" dediğinizi duyar gibiyim ama yönetmen Greenspan'ın asıl 'parlak' fikri bundan sonraki cümlede saklı: Adamımız bu hayatta kalma mücadelesi içinde bir kimlik karmaşası yaşayacaktır. Böylece yönetmen de seyirciyi ters köşeye yatırmayı hedefleyecektir...

Bu adam ön koltukta yaralı, bir bacağı torpido ile koltuk arasında sıkışmış şekilde uyanır. Arka koltukta kim olduğunu bilmediği ölü bir adam daha vardır. Sürücü koltuğundaki başka biri de camdan fırlamış ilerde yatıyordur. İssizliğin ve ormanın ortasında kendi tarafındaki sıkışmış kapıyı iyice zorlayarak açmak için ertesi günü bekleyen (!) bu adam, zaman

zaman bir kadın imajının kendisine yardım ettiğini görse de zihni bazı oyunlar oynar kendine ve bir süre sonra hayal de olsa onu öldürmeye çalışır. Sorun, yönetmenin en fazla 30 dakikada anlatılabilecek hikayeyi 91 dakika izlettirerek parlak bir fikirden yola çıkan yeni bir film izliyormuşuz ilüzyonu yaratma çabası... Finaldeki anlamsızlık ise cabası...

Oysa biz bu sıkışan adam hikayesini de son zamanlarda izledik. "127 Saat" (127 Hours) bu kısıtlı hikayenin sınırlarını şık tekniklerle ve görselliklerle aşmaya çalışsa da, "Toprak Altında" (Buried) çok daha 'kısıtlı' bir mekandan (gömülü bir tabuttan) alınının aklıyla çıkmayı başarmıştı. "Tuzak"ta ise kocaman bir malzeme hiçbir işe yaramadan heba ediliyor.

Greenspan'ın en büyük başarısı ise böyle sıkıcı bir filmde Oscar'lı bir aktörü oynatabilmesi. Bunun adı da 'yönetmenlik becerisi' değil, olsa olsa 'ikna kabiliyeti'dir! 📺



Filmdeki en iyi unsur Adrien Brody'yi çoğu sahnede yalnız bırakmayan köpek. Resmen Brody'den rol çalıyor!



Yönetmen, "Alfred Hitchcock Presents" bölümlerinden "Breakdown"ı izlemeli. Arabada sıkışan adamın felçi olduğunu düşünün!

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com



ADALET OYUNU

YÖNETMENLER Mahur Özmen,

Ali Özuyar

OYUNCULAR Erol Keskin, Mustafa Uğurlu,

Tolga Evren, Serap Sağlar

YAPIM 2011 Türkiye

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM MFC Cinegroup

Böylesi dava çözmek
üstüne kurulu filmler
için en önemli
unsurlardan senaryo
kurgusu fena değil.

GENEL SEÇİME GÜNLER KALMASININ DA ETKİSİ VAR, ADALET, ADINI SIK duyduğumuz kavramlardan biri. Bir de -keşke seçimle ilgisi olsaydı ama yok- her zaman özlemine çektiğimiz toplumsal bir ihtiyacın adı. "Adalet Oyunu", böyle bir tartışmaya doğrudan girmese de, adaleti tema olarak seçmekle birtakım sorular sormaktan geri durmayan bir film. Cezalandırmanın intikam aracı olmaması ile vicdanın tatmin olması arasındaki dengeye ya da 'kendi adaletini sağlama' meselesine ilişkin söylediklerini burada daha derinleştirerek tartışmak mümkün olabilirdi ya, karşımızda pek de fazla anlam yüklemenin insanın içinden geleceği türden bir film yok.

Kısaca film, emekli hakim Sezgin Bey'in kızının öldürülmesini araştırmasının öyküsü. Hakimin bu meseleyi tehlikeli bir takıntı hale getirmekten vazgeçemediğini gören meslektaşları, kendi mahkemelerini kurup cinayet davasını yeniden görmek gibi bir çözüm üretmek zorunda kalıyorlar.

Aslında, davanın sürprizi kaçmasın diye burada

söz edemediğimiz çözülüşü olsun, kızını kendinden uzaklaştıran kasıntı hakim baba figürü olsun, film genel olarak güzel fikirlerden yola çıkıyor.

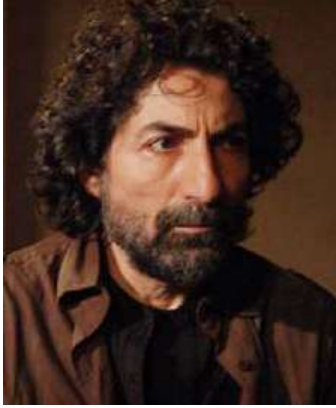
Böylesi dava çözmek üstüne kurulu filmler için en önemli unsurlardan senaryo kurgusu da fena değil, denebilir. Ama hiçbir şey, tiyatro havasını dağıtmaya yetmiyor. Erol Keskin başta olmak üzere tiyatro kökenli usta oyuncuların varlığından çok, bunu bir yönetmenlik kusuru olarak düşünmek gerek. Hakim beyimizin evinde sahneye konan bu tiyatro oyunu, sinema perdesinin önündeki seyirciye izlemesi o kadar zor bir film sunuyor ki, bittiğinde akılda en çok o kalıyor. Büyük büyük oynayan oyuncular ve onların burnunun dibinden ayrılmayan kamera, esler vererek daha etkili olmaya çalışan ama bize sadece tutukluk olarak yansıyan diyaloglar, sahicilik hissinden seyirciyi tamamen uzaklaştıran tonlamalar... [1]



Bizde pek örneği olmayan mahkeme filmi türünde kayda değer bir katkı yapıyor.



Acemilikler, özellikle karakterlerin abartılı ve tutuk halleri, izlemeyi çok güçleştiriyor.



ADALET OYUNU



HANNA



ÖMRÜMÜZDEN BİR SENE



TUZAK

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	ALİ ULVI UYANIK	BURÇİN S. YALÇIN
ADALET OYUNU						★		
GECELER BİZİM		★★		★★			★★★★	
HANNA		★★★★				★★★★	★	★★★★★
KUNG FU PANDA 2		★★★★★			★★★★★	★★★★	★★★★★	★★
ÖMRÜMÜZDEN BİR SENE	★★★★★	★★★★				★★★★★	☆☆☆☆☆☆	★★★★
TUZAK					★★	★★	★★	★★★★
ATEŞLİ ODA		★★★★★					★★★★	
DEHŞET EVİ		★★			★	★★	★★	
DEVLERİN GÜNAHI			★				★★★★	★★
FELEKTEN BİR GECE DAHA		★★			★★	★★★★	★★★★	
GÖNÜL AVCISI		★★★					★★	
GÖRDÜĞÜM EN GÜZEL KADIN		★★					★★	
KADIN İSTERSE		★★★★			★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
KALEDEKİ YALNIZLIK			★★★★					
KARAYİP KORSANLARI: GİZEMLİ DENİZLERDE	★★★★★	★★★★	★★		★★★★	★★	★★★★	★★★★
KOĞUŞ		★★	★★		★★	★★	★★★★	
ÖDÜNC SEVGİLİ		★★					★★	
SEVİMLİ CÜCELER CİNO VE JÜLYET				★★★★			★★★★★	
ŞEYTANI GÖRDÜM	★★★★★	★★★★★			★★★★★	★★★★	★★★★★	
TROLL AVI	★★★★	★★★★			★★	★★★★	★★★★	
TÜRKAN		★★★★	★★★★		★★★★	★★	★★★★	
X-MEN: BİRİNCİ SINIF	☆☆☆☆☆☆	★★★★	★★		★★★★★	★★★★	★★★★★	
ZOR HEDEF		★★★★				★★★★	★★	
HAYALET YAZAR	★★★★★	★★★★★		★★★★★	★★★★★			★★★★
VIDEODROME	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★	☆☆☆☆☆☆

LUIS BUÑUEL VE PAPAZLARIN GÜNAHI



Roland Joffé imzalı "Devlerin Günahı" (There Be Dragons) filmi İspanya İç Savaşı'nı ve Katolik papazlara yönelik şiddeti öykülüyor. Luis Buñuel de "Son Nefesim" adlı anı kitabında aynı olayı çok başka bir cepheden bakarak anlatmıştı.

ROLAND JOFFÉ, ÇOK SEVDİĞİM "VATEL" DIŞINDA, BİLİLEN FİLMLERİNE GENELLİKLE 'ÖVÜCÜ' BİR DİLLE YAKLAŞMAMIŞ olduğum, örneğin ilk çıkışını gerçekleştirdiği 1984 yapımı "Ölüm Tarlaları" (The Killing Fields) hakkında 'iyi görüntülenmiş anti-komünizm propagandası' dediğim bir yönetmendir. "Misyon" (The Mission), "Zevk Şehri" (City Of Joy), "Kırmızı Leke" (The Scarlet Letter) gibi yüksek beğeni toplamış filmlerine de özellikle anlatım açısından belli bir mesafeyle yaklaşmayı tercih ederim. Ama yiğidi öldürüp hakkını yememek misali, seyrettiğim her Roland Joffé filminde yakın ya da uzak tarihin belli bir kesitine 'merak kıskırtıcılığı' ekseninde yaklaştığını, yönetmenin her filminde 'tartışma davetiyesi' iletildiğini de söylemek isterim.

Sinemalarımızdaki gösterimi sürmekte olan "Devlerin Günahı" (There Be Dragons) da aynen böyle bir film. Öyküleme, sinema dili ve oyunculuklar açısından kesinlikle bugüne dek seyrettiğim en başarısız Roland Joffé çalışması ama seyirciyi özellikle İspanya İç Savaşı hakkında biraz kitap karıştırmaya zorladığı; 1936'da İspanya'da ne olup bittiği, komünistlerin, anarşistlerin, faşistlerin ve din adamları-kilisenin ne yaptığı konusunda biraz 'bilgi edinmeye' kışkırttığı da bir gerçek.

"Devlerin Günahı", iki ana karakterinden biri olan Papaz Josemaria aracılığıyla, iç savaş sırasında İspanya'da din adamlarının yaşadığı baskıyı, sokak ortasında infaz edilen papazları, canlarını kurtarmak için komşu ülkelere kaçan rahip adaylarını anlatıyor. Filmin özellikle bu sahnelerinde aklıma hep Luis Buñuel ve anılarını derlediği "Son Nefesim" (Çev: İlkyay Kurdak, Afa Yayınları, 1986) adlı kitap geldi. Joffé ve filmi, bir anlamda beni, 28 yıl önce son nefesini veren (29 Haziran 1983) bu büyük sinemacıyı anmaya kışkırttı da diyebilirim. "Devlerin Günahı"nın 'zavallı papazları' nı gördükçe,

Buñuel'in bu konuda söyledikleri yankılandı zihnimde.

Buñuel, "Son Nefesim" in ilk sayfalarında Aragon eyaletine bağlı, nüfusu beş bin civarında olan Calanda köyünde geçen çocukluk günlerini anlatır. "Amarcord" tadı veren sayfalardır bunlar... Konuyu fazla dağıtmamak için uzun uzun alıntı yapmayım ama örneğin "Calanda Trampetleri" başlıklı bölümü herkesin okumasını öneririm.

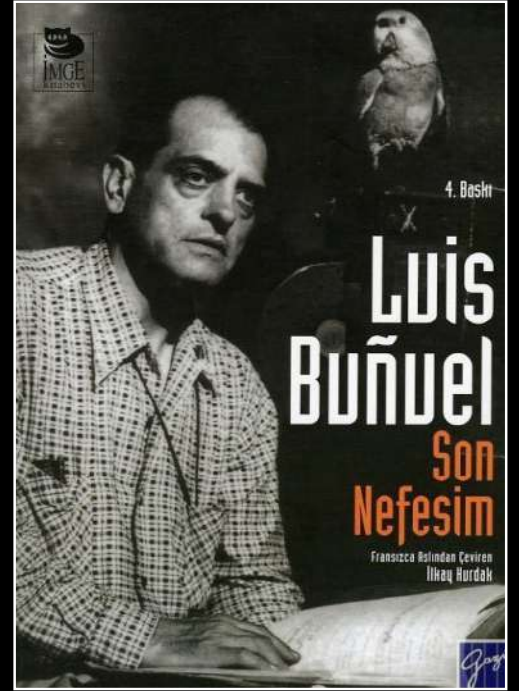
Papazların uğradığı zulüm meselesine gelince, anılarının 23. sayfasında şöyle diyor dahi sinemacı:

"Calanda'da, yerleşmiş inançlara karşı gelenlerden biri de kasabanın iki doktorundan biri olan Don Leoncio'ydu. Katı bir Cumhuriyetçi olan doktor, bürosunun duvarlarını, o dönem İspanya'sında çok tutulan, kilise karşıtı ve anarşist 'El Motin' dergisinin sayfalarıyla baştan aşağı kaplamıştı. Bu resimlerden birini anımsıyorum: Resimde, oldukça toplu iki Katolik papaz bir el arabasında oturuyordu. İsa da arabanın iki kolu arasında bağlı, yüzü acıyla gerilmiş kan ter içinde gösteriliyordu.

Bu dergi hakkında fikir vermek için şu olayı anlatabilirim: Dergi Madrid'te işçilerin papazlara saldırdığı, camların kırılıp yoldan geçenlerin yaralandığı bir gösteriyi şöyle anlatıyordu: 'Dün öğleden sonra bir grup işçi, sakın sakın Montera sokağından geçerken, karşı kaldırımdan iki papazın geçtiğini gördüler. Bu kışkırtma karşısında...'

'Kışkırtma' olayına güzel bir örnek olarak, bu yazıdan sık sık söz etmişimdir."

Görüldüğü gibi, papazların sokakta yürümesinin bile kışkırtma sayıldığı bir dönemden söz ediyoruz. Söz edilen "El Motin" dergisinin adı Türkçede 'İsyan' demek... Yüzlerce yıllık ezilmişliğe ve sömürüye isyan eden, bu sömürde kilisenin de büyük payı olduğunu gören İspanyol devrimcilerin o zamanki ruh halini anlamamız, Buñuel'in bu satırlarıyla daha kolaylaşır belki. Bu isyanın, 1936



İspanya'sında Cumhuriyet'i savunmakla birleştiğini de vurgulamadan geçmeyeyim.

Laf açılmış ve fırsat bulmuşken, "Her şeyin başı rastlantıdır. Zorunluluk ancak ondan sonra gelir ve aynı saflıkta değildir (...). Rastlantının yanında, kardeşi giz vardır. Tanrıtanımazlık, hiç değilse benimki, insanın anlaşılması kabullenmesini getiriyor. Bütün evren bir sırdır" diyen Buñuel'in çağdaşı Salvador Dalí hakkında pek iyi şeyler söylemediğini de not düşeyim: "İspanya Savaşı sırasında faşistlere karşı yakınlığını birçok kez gösterdi. Hatta Falanjistlere oldukça tuhaf bir anıt bile önermişti (...). Aşırı gösterişçiliğini, bir alçak gibi Franko yandaşı olmasını ve özellikle de dostluğu açıkça hiçe saymasını bağışlamam olanaksız."

Roland Joffé ve "Devlerin Günahı" diyerek girdik, Buñuel ve "Son Nefesim" den çıktık.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin! 



AŞK MEVSİMİ

1960'ların sonu... Tiyatrodan sinemaya geçiş yapan bir yönetmen olan Mike Nichols'ın pek çok ilki içinde barındıran ve Hollywood film anlatısına tokat indiren filmlerden birisine imza atacağına kim bilebilirdi ki? "Aşk Mevsimi" (The Graduate) görüldüğünden daha önemli bir başyapıt.

YAZAR CHARLES WEBB'İN KENDİ HAYATIYLA DA BİR ARAYA GETİRDİĞİ BİR FANTEZİSİNİ KALEME ALDIĞI İLK ROMANI

"The Graduate"ın film uyarlaması, her lise öğrencisinin fantezilerinden birini konu alıyor özünde. İnsan ilişkilerinde (özellikle karşı cins konusunda) utangaç, tutuk ergenlerin, bu olayları çoktan aşmış, genç bir bedeni baştan çıkararak kendisini yeniden eski günlerine döndürme arzusu taşıyan, bu sebeple de karşılaşacağı bütün acemiliklerden değişik bir zevk ve tatmin çıkarmayı amaçlayan olgun bir kadınla seks ilişkisi kurma isteği dünyanın her yerinde kolaylıkla anlaşılabilir mevzudur. 1967 yapımı bu filmdeyse bu uzun cümlede anlatılan basit bir seks ilişkisinden çok daha fazlası var. Dönemin ana akım sineması içinde biçim olarak en cesur ve yenilikçi şekilde, müzik kullanımında 'farklı' bir yol tutturarak, yine dönemin alışkanlıklarını elinin tersiye iterek perdeye yansıyor bu devrimci film.

Yönetmen Mike Nichols'ın olağanüstü bir tercihle (ilk başta Robert Duvall düşünülmüş) sinemadaki ilk başrolünde Dustin Hoffman'ı, bütün tipolojisiyle çok doğru bir şekilde kullandığı filmde, yatılı olarak okuduğu kolejden mezun olup banliyödeki evine dönen Benjamin'in hikayesi anlatılıyor. Daha filmin en başından itibaren Benjamin'i bize yalnız, içe kapanık gösteren Nichols bunu sık sık kullandığı akvaryum imgesiyle de destekler. Hatta işi daha da ileri götürüp bir balık adam kostümünün içindeki Benjamin'i onun bakış açısından çekimleriyle havuzun dibinde tek başına gösterdiği, dönemin seyircisine çok

yabancı gelecek bir sekans bile çeker. Benjamin, kendisinden "Ne yaparsa yapsın yeter ki bizim refah düzeyimizden uzaklaşmasın" dışında bir beklentisi olmayan ailesinin gelecekle ilgili tüm sorularını cevapsız bırakır. Çünkü hayatının geri kalanında ne yapacağına ve ne istediğine dair en ufak bir fikri yoktur.

Mike Nichols'ın, bu ikinci filmiyle değme sinemacılara taş çıkartacak kadar yerinde kullandığı biçimsel üslup farklılıkları filme müthiş bir artistik değer katıyor. Ana kahramanın konuşuyor olmasına aldırmadan ondan uzaklaşan kamera, yabancılaştırıcı bir etki yaptığı için çok riskli olan ama burada bambaşka bir perspektif duygusu yaratan zoom-in/zoom-out efektleri, sahnenin anahtar kişisinin zaman zaman karanlıkta hatta kadraj dışında kalması, kameranın önüne geçen üçüncü şahısların sahneyi bölmesi, özellikle çıplaklık konusunda cesur olup bayağılığa prim vermemesi ve bazı sahne geçişlerinin döneme göre çok farklı bir mantıkla gerçekleştirilmesi filmin estetiğine ve anlattıklarına çok uygun düşen bilinçli tercihler. Hollywood'un sonraki hikaye anlatılarına ciddi etkisi olan bu biçimsel lezzetler dönemin ana akım sinema seyircisi için ne kadar değişik gelmiştir kim bilir... Simon & Gurfunkel'in klasik şarkılarının filme kattığı melankoli de yadsınamaz...

Bir de filmin Benjamin özelinde bütün bir kuşağı ele alıp almadığı meselesi var. Mike Nichols bir röportajında bu filmin bir kuşağın filmi olmadığını söylüyor. Kafası karışık bir ergen olan Benjamin'in kendisinden çok da uzak olmayan ebeveynlerinin aksine bir uyanışın peşinden

koştuğu, 'genel'e ulaşmayan 'kişisel' hikayesi söz konusu... O zaman filmin finalinde bir kilise düşününü basıp da 'evlenmiş' gelini kaçırıp, kocaman bir haçla kendisini engellemeye çalışanları kiliseye hapseden Benjamin'in bu şık hareketini yine 'kişisel' mi algılamalıyız? Dönemin şüpheli, özellikle de gençlerden, farklı olandan korkan tutucu insanlarını simgeleyen pansiyon sahibinin (mahkeme duvarı yüzünü her zaman avantaj olarak kullanmış Norman Fell) filmdeki varlığını sadece bir komedi öğesi olarak mı alacağız? Ya final resminde yan yana kalan çiftin sevinçle karışık endişelerini, yine iki kişilik 'özel' bir hikayenin içine mi hapsedeceğiz sadece?

Filmde inanılmaz güzellikte ve lezzette sahneler ve durumlar vardır. Özellikle de Dustin Hoffman'ın vücut diliyle de yoğun olarak desteklediği, o müthiş 'acemi Benjamin' sahneleri... Mesela bir komşularının Benjamin'e geleceğın 'plastik' sektöründe olduğunu anlatmaya çalıştığı ve bunu tek bir kelimeyle ("Plastik!") özetlediği o sahnede zavallı Benjamin'in kaldığı anlamsız durum... Yine Benjamin'in oteldeki resepsiyon görevlisiyle yaşadığı sıkıntılı sahne... Hoffman'ın filmde durum komedisine yaklaşan ama asla bir komedi sahnesine dönüşmeyen dengeli performansı müthiş. Daha ilk filminde yolun yarısını almış gibi duruyor. Bayan Robinson'da ise Anne Bancroft yaralı ama yırtıcı, tükenmiş ama seksi, aldırılmaz ama duygusal bir anne portresini o kadar iyi oynuyor ki kızı Elaine rolünde filme ortasında dâhil olan güzeller güzeli, masum gülüşlü Katharine Ross'u bile hafiften gölgede bırakıyor sanki. ■

TÜRKÇE İSİM SAÇMALIĞINDA 11 ZİRVE

Türkiye sinemalarına gelen filmlerin Türkçe isimlerle anılmasına itirazımız yok, ama bunların 'mantık' çerçevesinden sapıp 'saçmalık' boyutuna geçmesiye hazmedilir gibi değil! 11 'örnek' veriyoruz bu seçkide ama Türkçe isim saçmalığının boyutları çok daha büyük bildiğiniz gibi...



BİR FİLMİ TÜRKİYE'YE GETİRİRSİNİZ, AMACINIZ OLABİLDİĞİNCE ÇOK SİNEMASEVERLE

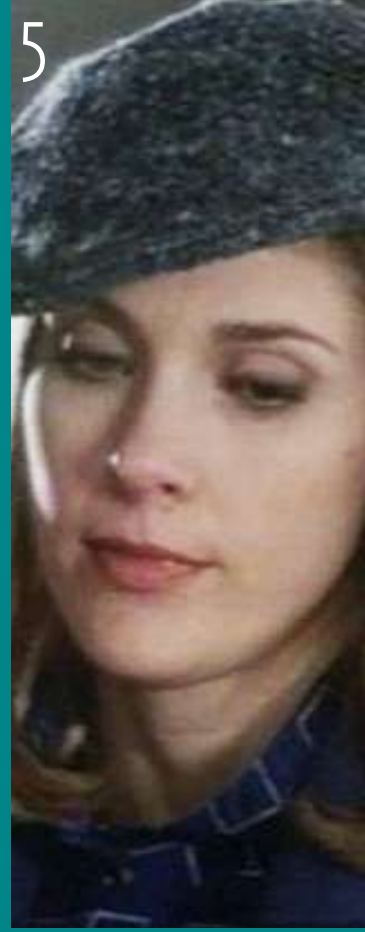
buluşturmak onu. Bakarsınız orijinal adına; aynen çevirseniz hiçbir şey ifade etmeyeceğini düşünürsünüz ya da ticari herhangi bir değer taşımayacağını. Sonra hikayeden bir çıkış noktası ararsınız, biraz da ticari olmasını istersiniz tabii bulacağınız ismin. Sonra bir de bakarsınız ki, son derece saçma bir isim bulmuşsunuz ama bunu size söyleyen yok! Yolunuza devam edersiniz, 'uyarı' mekanizması olmadığı için saçmalamak 'hak' haline gelir sizin için. O filmlerin Türkiye'deki gösterime girişlerinde 'isim babası' olarak anılmayı 'gurur' vesilesine dönüştürürsünüz. Sinefillerin arkanızdan sıraladığı küfürlerse vız gelir tırs gider!

1 HİSLİ DUYGULAR (EMMANUELLE, 1974)

Marayat Rollet-Andriane'ın (kitaplardaki ismi Emmanuelle Arsan) otobiyografik özelliklere sahip 1959 tarihli romanını beyazperdeye uyarlayan fotoğrafçılık kökenli Fransız yönetmen Just Jaeckin, filmin Türkiye'de "Hisli Duygular" adıyla gösterildiğini duysa ne derdi acaba? Büyük olasılıkla bizim dediğimizi: "Türkler çıldırmış olmalı!" Sylvia Kristel'in ergen erkeklerin rüyalarını süsleyen bedeniyle arzıendam ettiği bu erotik sayıklama, en çok da Emmanuelle'in uçakta iki erkeği 'elden geçirdiği' sahneyle hafızalarda yer eder. Türkiye'de dört yıl gecikmeyle 1978'de gösterime giren film, 'özel' durumu dışında Alain Cuny'nin oyunculuğuyla da idare etmeyi başarır. Türkçe isim saçmalığında zirveye yerleşmesiye kaçınılmazdır!

2 SİCİLYALI (SCARFACE, 1983)

Türkiye'de iki yıl gecikmeyle 1985'te gösterime giren Brian De Palma başyapıtı, sonraki yıllarda televizyon ve videoda düzeltilmiş adıyla (Yaralı Yüz) anılmasına karşın, sinema salonlarında "Sicilyalı" olarak son derece 'talihsiz' bir isimle izlenir. Bildiğiniz gibi, filmde Al Pacino'nun canlandığı Tony Montana, Kübalı bir göçmendir ve Sicilya'yla uzaktan yakından ilgisi yoktur. Filmi Türkiye'ye getiren şirketin yetkililerin bu ismi hangi akla hizmet koydukları da bugüne kadar bir 'muamma' olarak kalır. Bunun bir yan etkisi de olur sonraki yıllarda; Michael Cimino'nun Mario Puzo uyarlaması "The Sicilian"ı karışıklık olmasın diye "Sicilyalı Dönüyor" adıyla gösterilir 'mecburen'! Olacak şey değil!



3 TANRILAR ÇILDIRMIŞ OLMALI DEVAM EDİYOR (THE GODS MUST BE CRAZY, 1981)

Güney Afrika semalarından gelip 1990'da Türkiye sinemalarına inen 'absürt komedi' "Tanrılar Çıldırmış Olmalı", aslında serinin 1989 yapımı ikinci filmidir (The Gods Must Be Crazy II). Ülkemizdeki sinemaseverlerinin bu filme gösterdikleri ilgiyi es geçmeyen dışalımcılar, hemen ertesi yıl serinin 1981 yapımı ilk filmini getirirler Türkiye'ye. Ama devam filmine "Tanrılar Çıldırmış Olmalı" dedikleri için orijinal filme "Tanrılar Çıldırmış Olmalı Devam Ediyor" adını uygun bulurlar! Jamie Uys'un yönettiği serinin başrolündeki 'doğal yetenek' aktör N!xau'nun konuşma şekliyse bu iki filmde bize kalan 'miras' olur! Gökten düşen Coca-Cola şişesiye bir 'simge' olarak hafızalarımıza kazınır. Serinin üçüncüsü de gelir daha sonra.

4 SOSYETEDEN İNSAN MANZARALARI (SHORT CUTS, 1993)

2006'da kaybettiğimiz büyük usta Robert Altman'ın birçok karakter ve birçok hikaye barındıran Los Angeles güzelleme, orijinal adının çağrıştırdığı 'kestirme yollar'ı damardan hissettiren bir filmidir. Ama bu önemli sinema yapıtı, 1994'te Türkiye'de gösterime girdiğinde "Sosyetenin İnsan Manzaraları" gibi 'inanılmaz' bir isimle salonlardaki yerini alır. Nâzım Hikmet'in "Memleketimden İnsan Manzaraları"na 'gönderme' yapma niyeti taşıdığını düşündüğümüz dışalımcı şirket, Altman'ın filmini hiçbir şekilde karşılamayan bu isimle gurur duyuyordur büyük olasılıkla! Bu 'garip' ismin tarihe geçeceğini falan da düşünmemişlerdir eminiz! Türkçe isim saçmalığında sınır tanımıyoruz gördüğünüz gibi, inadına koyuyoruz sanki bu isimleri!

5 ÇIPLAKLAR (ILLEGALLY YOURS, 1988)

Sıradaki filmimizse bir Peter Bogdanovich çalışması. Yönetmenin hız kestiği yıllardan gelen ve idare etmenin ötesine geçmeyen bu film, gördüğünüz gibi "Illegally Yours" adını taşıyor. "Şimdi bunu Türkçeye kim çevirecek!" mantığıyla hareket eden dışalımcılar, bizde 1989'da gösterime giren filme "Çıplaklar" adını koyarlar, ki filmin uzaktan yakından çıplaklıkla bir ilgisi yoktur. Bununla da yetinmeyen bizimkiler, filmin afişine de bir 'çıplak kadın' yerleştirerek rezaleti sınırlara dayarlar. Vaktiyle Harbiye As sinemasında seyrettiğimiz filmde, Rob Lowe'un başı çektiği 'zayıf' bir oyuncu kadrosu vardır. Bogdanovich'se iki yıl sonra çekeceği "Texasville"le bu filmde aldığı yaraları az da olsa onarır.



6



7



8

6 GANGSTERİN KADERİ (BULLITT, 1968)

Peter Yates'ın AŞKTAN DA ÜSTÜN sayfalarımıza da konuk olan başyapıtı, Steve McQueen'i gözüpek bir polis olarak karşımıza getirir bildiğiniz gibi. Onun film boyunca yaşadığı kaçıp kovalamaca temposu da kalbi olanlara fazla gelir. İyi, tamam da, Türkiye'de 1970'te gösterime girdiğinde bu filme "Gangsterin Kaderi" deme cüreti nasıl gösterilmiş olabilir? McQueen'in canlandırdığı başkarakter Bullitt bir polisken, ona 'gangster' kimliğini uygun görmek, ancak bizim dışalımıcılarımızın başının altından çıkar! İsimdeki 'kader'se bizi pek rahatsız etmez, "Olabilir" deriz. Ama iki kelime bir araya geldiğinde, Türkçe isim saçmalığında başka bir zirve daha gelmiş olur önümüze. Eline her silah alanı 'gangster' zannediyor olabilir bizimkiler!

7 ŞANGAY BONİTA (SHANGHAI SURPRISE, 1986)

Bir zamanların 'çılgın ikili'si Sean Penn ile Madonna'yı buluşturan bu saçma sapan Jim Goddard filmi, 'delilik' sınırlarında gezinen iki 'yaratıcı sanatçı'yı bünyesinde barındırması dışında herhangi bir çekicilik taşımaz. "Bu da bir şeydir!" deyip izleyebilirsiniz filmi, ama Türkçe ismine takılmadan da edemezsiniz. Filmin orijinal adından gelen 'Şangay' ile Madonna'nın o dönemdeki hitlerinden "La Isla Bonita"dan 'Bonita'yı alan 'Türkçe isim verme komitesi', sonuçta ortaya "Şangay Bonita" gibi bir 'acayıplık' çıkarır. Sean Penn ve Madonna'yı Çin'de 'serüvenden serüvene koşturan' filmse sinema tarihinin 'ayıplanası' sayfaları arasındaki yerini alır, her anıyla unutulmayı hak eder.

8 HARİS KOCANIN TUZAĞI (GAMES, 1967)

Curtis Harrington'ın adının sinema tarihine altın harflerle yazılmasına vesile olan "Games", müthiş bir 'bulmaca film'dir ve başından sonuna kadar bu bulmacayı çözmeye adanmış kendimizi. Simone Signoret, James Caan ve Katharine Ross'u başrollere taşıyan Harrington, gerilim dozu son derece iyi ayarlanmış filminde 'akıl oyunları'na başvurur... Öve öve bitiremeyeceğimiz bu filme "Haris Kocanın Tuzağı" ismini koyarak 'günaha girmiş' olan dışalımıcılara ne diyebileceğimiz konusundaysa hiçbir fikrimiz yok! Hikayenin sürprizini açık eden ve filmi izleme isteğini törpüleyen bu isim, getirdikleri filmleri Türkçeleştirirken 'neden-sonuç' ilişkisini hiç düşünmeyen şirketlerin düzeyini de gözler önüne serer.



9



10



11

9 ÇILGIN MADONNA (DESPERATELY SEEKING SUSAN, 1985)

11'lik listede iki Madonna filmi olmasını istemezdik ama listemize almasaydık ayıp olurdu bunu da! Bu kez iyi bir film var karşımızda; Susan Seidelman imzalı yapım, 'kadın özgürlüğü' konusunda sağlam fikirler sunan bir çalışma. Madonna'ya eşlik eden Rosanna Arquette'se hikayenin yıldızı konumunda. Film boyunca 'çaresizce Susan'ı aramamızın yoluna açan yapıma "Çılgın Madonna" demek, hangi akla hizmettir, çözmek zor! Anladık, Madonna'nın şöhretinden ve isminden yararlanıp seyirciyi salonlara koşturmak istediniz ama bu kadarı da olmaz ki! Sanki afişte Madonna'nın resmini görenler onun Madonna olduğunu anlamayacaklar! "Yuh!" demekten başka bir şey gelmiyor elimizden...

10 AMCAM (MON ONCLE, 1958)

Jacques Tati'nin kendine has sinemasının doruklarından biri "Mon Oncle". Hem aktör hem senarist hem de yönetmen olarak yedinci sanata 'farklı' bir yüz kazandıran Tati, 1958 yapımı filmde, 'alter egosu' Bay Hulot'yu kız kardeşinin yanına gönderir. Burada bir de 'yeğen' vardır, dolayısıyla Bay Hulot onun 'dayısı'dır. Ama film bizde "Amcam" olarak bilinir. Fransızcanın azizliğine kurban olur Türkçeleştirenler; hem amca hem de dayı anlamına gelen 'oncle' kelimesinin ilk akla gelen çevirisine, yani 'amca'ya öncelik tanırırlar. 'Kepazelik' boyutundaki Türkçe isimler yanında bu seçim oldukça 'masum' kalır aslında, 'dikkatsizlik' deyip geçilebilir rahatlıkla.

11 BÜYÜK HATA (CHLOE, 2009)

2003 tarihli Anne Fontaine filmi "Nathalie..."'nin Amerikanlaştırılmış ve bir miktar da 'gerilmiş' versiyonu olan "Chloe", Atom Egoyan'ın kariyerine yakışan bir film değil bize sorarsanız (sormayabilirsiniz de). İşin bu yanını bir kenara bırakıp filmin Türkçe ismi "Büyük Hata"ya yöneltirsek ilgimizi, hikayenin gelişimine dair keskin ipuçları içeren bir isim olduğu gerçeğiyle yüzleşiriz. Filmden biraz olsun keyif alacaksa onu da kapıp götürür bu isim, geriye bir şey bırakmaz. Hemen başlarda bu isimden kaynaklanan bir 'vazgeçme' duygusu yaşarız, sonrasınıysa 'olacaklardan haberdar' biçimde izleriz. Oysa ki 'sürprizli' olması gereken bir filmidir bu! Derdimiz dünyadan büyüktür anlayacağınız!



HAYALET YAZAR

ROMAN POLANSKI KADAR HAYATI FİLMLERİYLE PARALEL GİDEN, İÇ İÇE geçen, hayatı filmlerine, filmleri de hayatına yansıyan ve tüm bunlardan 'acıyı bal eyleyen' bir sinema çıkarmayı başaran bir başka yönetmen daha bulmak zordur. Son filmi "Hayalet Yazar" da hayatındaki kritik bir ana mim koyarak üstadı ilerlemiş yaşında hortlak görmüşe çeviriyor. Filmin post prodüksiyonu devam ederken, Hayat Boyu Başarı Ödülü almak için Zürih Film Festivali'ne ayak basmasıyla yıllar önce 13 yaşında bir kıza tecavüz etmekten mahkum olduğu dava dolayısıyla tutuklanması bir olmuştur. Hayat boyu başarı ile hayat boyu lanet arasındaki hayati şakayı ise görmezden gelmek imkansız.

İlginçtir, "Hayalet Yazar" da politik sularda yüzen entrikasıyla, Amerikalıların da, İngilizlerin de hoşuna gitmeyecek söylemiyle ayrıca ironik duruyor. Buna bir de kukla bir yaratıcı olarak otoritenin hizmetine girmenin insanı şahsi olarak nasıl silikleştirdiğine dair belki de tüm Hollywood eşrafına çektiği peşrevi de eklerseniz, "Hayalet Yazar" kafanızda biraz daha zenginleşecektir.

Otobiyografisini yazacak olan eski İngiltere Başbakanı Adam Lang (Pierce Brosnan), bir önceki 'hayalet yazar'ının şüpheli ölümüyle kendisine yeni bir 'kalem' kiralar. Lang'ın ABD'deki rezidansına yerleşen bu yeni yazar (Ewan McGregor) bir yandan bir önceki yazarın şüpheli ölümünü araştırmaya, diğer yandan da Adam Lang'ın geçmişindeki kimi karanlık noktaları aydınlatmaya koyulur. Daha fenası ise Adam Lang'ın karısı Ruth'la (Olivia Williams) da tehlikeli bir yakınlaşma içerisine girer.

"Hayalet Yazar" nasılsa bir televizyon filmi gibi başlıyor ve öyle ilerliyor. Bunda öykünün epeyce bir kısmının Lang'ın rezidansına sıkışmasının payı var. Ki bu sayede hafızalarımız Polanski'nin rahatsız edici atmosferli 'apartman üçlemesi'ne de uğruyor sıklıkla. Fakat yazarımız önündeki muammayı destikçe hem gerilim artıyor hem de merakımız... Sonlara doğru senaryonun uyarlandığı romanın da yazarı olan Robert Harris'le birlikte Polanski entrikadaki boşlukları ustaca bir el çabukluğuyla

toparlıyor ve zekice kotarılmış bir 'zirve' anıyla da filmi noktallıyor.

Geçen sene Berlin Film Festivali'nde en iyi yönetmen ödülünü ve Avrupa Film Ödülleri'nde de altı ödül kazanan "Hayalet Yazar", Polonyalı bir yönetmenin ABD ve İngiltere'nin Ortadoğu'daki kimi politikalarını dolaylı olarak hedefine yerleştirdiği bir film. O Polonyalı yönetmenin ABD'ye girişinin yasak olması, bununla birlikte öykünün önemli bir bölümünün ABD'de (eski İngiliz Başbakanının oradaki evinde) geçmesi gibi çarpıcı çelişkiler de barındırıyor film bünyesinde. Bütün o sahnelerin Almanya'da çekilmesi de bu sanatın ilginç cilvelerinden. Denebilir ki, Polanski'nin özel hayatında olup bitenler filmlerine fazladan anlamlar katıyor. "Hayalet Yazar" buna muazzam bir örnek.

Hayalet yazar bir ara Lang'ın karısı Ruth'la baş başa sohbetleyen "Hiç doğru dürüst bir politikacı olmak istemez miydin?" diye sorar. Ruth'un yanıtı "Elbette" olur, "Ya sen hiç doğru dürüst bir yazar olmak istemez miydin?" Filmin temel iskeleti kirlili bir politikacı olan Lang ile ona bir nevi yarıdakçılık etmek üzere tutulan satılık kalem arasındaki ilişki üzerine bina edilmiş. Polanski bir yanıyla sanatçı olmak umuduyla yola çıkanların gün gelip kendilerini para uğruna sistemin kirlili çarkına su taşırken bulmasının acınası portresini de sunuyor bir yanılla.

Varlıklı, karizmatik ve otoriter erkekleri artık ezbere oynayan Pierce Brosnan'ın karşısında Ewan McGregor yazarlara özgü o ince, kırılğan ses ve beden diline hayli kurnazca başvuruyor. Alt perdeden sergilediği bu performans ona kariyerinin en iyi işlerinden birini çıkarma şansı tanıyor. Ayrıca yan ve konuk rollerde de sürpriz çıkışlara rastlamak olası. Lang'ın karısında Olivia Williams da parlarken, kısacık rolleriyle Eli Wallach, Timothy Hutton ve James Belushi öyküye ve filme kuşkusuz lezzet katıyorlar. [A]



Alexandre Desplat'nın ana tema müziği filmin gergin atmosferini ve Polanski'nin vizyonunu enfes biçimde besliyor.



Adam Lang'ın asistanı rolündeki Kim Cattrall, karakterini yeterince inandırıcı donelerle donatmıyor.

ORJİNAL ADI The Ghost Writer

YÖNETMEN Roman Polanski

OYUNCULAR Ewan McGregor,

Pierce Brosnan, Olivia Williams,

Kim Cattrall, Tom Wilkinson

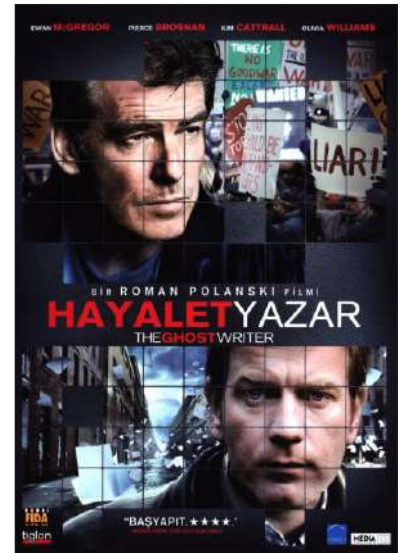
YAPIM/SÜRE 2010 Fransa-Almanya-

İngiltere, 128 dk.

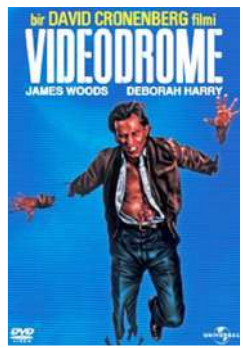
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce ve

2.0 DD Türkçe

ŞİRKET Tiglon



Polanski, 1970'lerin politik gerilimlerini andıran bir öyküyle 'hâlâ formunda' dedirtiyor.



VIDEODROME

YÖNETMEN David Cronenberg

UYUNCULAR James Woods,

Deborah Harry, Sonja Smits

YAPIM/SÜRE 1983 Kanada, 84 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.33:1, 2.0 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET As Sanat (Universal)

"Videodrome"
1980'lerdeki
ilk David Cronenberg
başyapıtı olarak
tanımlanabilir.

T EŞHİS... KORKU... UYARI... ŞOK... KAMAŞMA...
BULANTI... UMUTSUZLUK... ÇÜRÜME...

Varoluşçu felsefe açısından kilometre taşı niteliğindeki bu iletileri seyirciye, insanoğlunun bilim ve teknolojiyle ilişkisi üzerinden şırınga edip her açıdan etkili sonuç almak, çok az sayıda sinemacının üstesinden gelebileceği bir iş. David Cronenberg ise bu 'azınlığın' tepe noktasında duruyor hiç kuşku yok ki. 1943 Kanada doğumlu yönetmenimiz gençlik yıllarında çektiği 16mm'lik filmlerle underground bir şöhret kazanmış, 1970'lerde adını ticari kulvarda da duyurmuş, 80'lere ise bir dizi başyapıtla damga vurmuştu. "Videodrome", sonradan "Sinek" (The Fly), "Ölü İkizler" (Dead Ringers), "Müthiş Yemek" (Naked Lunch) ile taçlandırılan bu dönemdeki ilk David Cronenberg başyapıtı olarak tanımlanabilir.

İzlenirlik sorunları yaşayan televizyon programcısı Max Renn, 'snuff' tarzı korsan bir yayına denk gelir ve bu keşif her şeyin başlangıcı ve 'son'u olur. Sadizm gösterileri ve gerçek

cinayetlerin yayını, kahramanımızı gizem dolu bir evrene sokacak, birbirinden tuhaf ve tehlikeli karakterlerle tanıştıracak, nihayetinde de gerçeklik algısını yitirmesine neden olacaktır.

Korku-gerilim unsurlarını felsefi söylemle harmanlayıp seyirciye adeta elektroşok yaşatan "Videodrome", beden ile ruh arasında uyumdan çok uzlaşmaz bir karşıtlık bağı kuran Cronenberg'i ilk kez tanımak için de ideal bir film. Herhangi bir doz ayarı yapmadan ürperticiliğin, rahatsız ediciliğin ve 'belden aşağı'nın sınırlarında gezinen "Videodrome", ne olur ne olmaz, seyrederken ekrandan biraz uzak durulması gereken örneklerden. 80'lerin video salgınından yola çıkıp 2010'ların internet atmosferinde de geçerli öngörülerde bulunmak, örneğin herkesin 'nick' kullanacağından bahsetmek, az şey sayılmaz. [2]



Teknoloji 'Yeni Tanrı'ysa, 'Şeytan'ı da bu filmidir.



"Videodrome" dan sonra herkes Cronenberg'in 'mikrodalga fırın fantezileri'ni de merak eder olmuştur!

www.sinemamuzik.com



'bir tıkla gerçek habere ulaş'

Ücretsiz Haber Arayıcı - <http://www.haberayici.org>

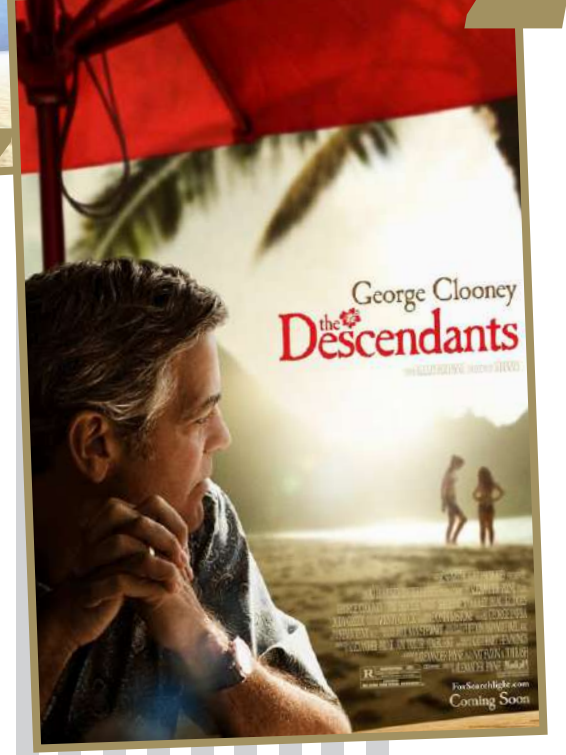
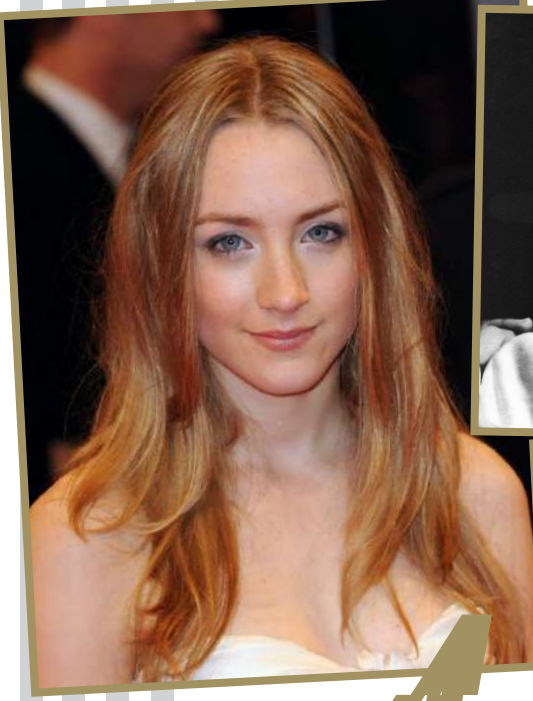
5

1

2

3

4



1 - Sırlar Ve Yalanlar (Secrets & Lies)

Son filmi "Ömrümüzden Bir Sene"yle (Another Year) bu hafta salonlara konuk olan Mike Leigh, 1996 yapımı başyapıtı "Sırlar Ve Yalanlar"la da insanlık üzerinde tepinmiş, gördüklerimiz karşısında iyice küçülmemize vesile olmuştu. Beş dalda Oscar'a aday gösterilen film, özellikle Brenda Blethyn ve Marianne Jean-Baptiste'in 'anne-kız' performanslarıyla yıpratmıştı bizleri.

2 - The Descendants

16 Aralık'ta gösterime girmesi planlanan yeni Alexander Payne filmi, George Clooney'yi başrole taşıırken, senarist-yönetmeni bir kez daha 'arayış' motifine yöneltecek gibi. Karısı öldükten sonra iki kızıyla iletişim kurmaya çalışan babanın hikayesi, belli ki 'dokunaklı' anlar sunacak bizlere.

3 - Madde 22 (Catch-22)

Başyapıtı "Aşk Mevsimi"yle (The Graduate) bu hafta AŞKTAN DA ÜSTÜN sayfalarımıza çağırdığımız Mike Nichols, Joseph Heller'in aynı adlı romanından uyarladığı 1970 yapımı 'savaş komedisi' "Madde 22"yle filmografisinin en 'sıra dışı' yapıtına imza atmıştı. Alan Arkin de kariyerinin zirvesine ulaşmıştı.

4 - Saoirse Ronan

Haftanın filmlerinden "Hanna"nın 'intikamcı'sı Saoirse Ronan, henüz 17 yaşında olmasına karşın kısacık kariyerine sığdırdığı önemli filmlerle geleceği hakkında keskin ipuçları veriyor. "Kefaret"le (Atonement) Oscar adaylığına ulaşan genç aktris, Neil Jordan ve Andrew Niccol gibi kalburüstü yönetmenlerin filmlerinde de boy gösterecek yakında. Yolu açık olsun!

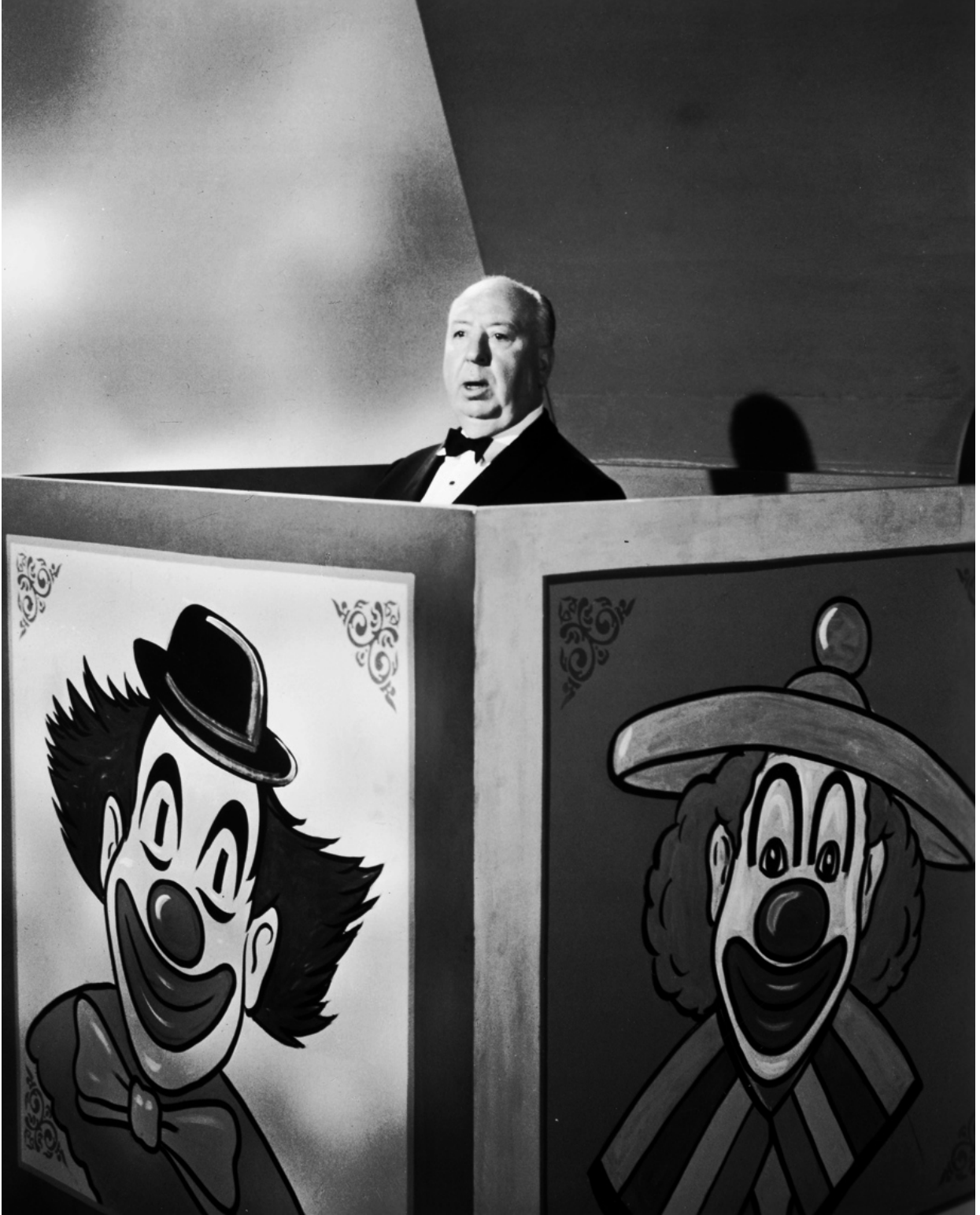
5 - Viridiana

Sinemada gerçeküstücülüğün babası Luis Buñuel'in 'imza' filmlerinden biri "Viridiana". Filme de adını veren genç rahibeyi Silvia Pina'nın canlandırdığı yapımda, Fernando Rey ve Francisco Rabal da önemli roller üstleniyorlar. Buñuel'in başyapıtının Cannes'da Altın Palmiye aldığını da hatırlatalım...

ROCK FM 94.5



SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER CUMARTESİ 10.00 - 12.00 / TEKRARI HER PAZAR 12.00 - 14.00



“ İy eğitilmiş İngilizlerin hiçbir, eskiden sinemaya giderken görölmek istemezdi. ”

Alfred Hitchcock